

Arrest

nr. 145 499 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 december 2014 tot afgifte van een koninklijk besluit tot uitzetting.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERBOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1979.

Op 16 december 2014, met kennisgeving op 7 januari 2015, neemt de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een koninklijk besluit tot uitzetting. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 43,2°;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 27 december 2001 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 27 mei 2002 gemachtigd werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 6 mei 2005, op 10 juli 2005 en op 8 september 2005 schuldig heeft gemaakt aan diefstal (3 feiten), feit waarvoor hij op 7 maart 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 12 september 2006 en op 7 maart 2006 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, feiten waarvoor hij op 13 december 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich op 6 juli 2007, op 5 augustus 2007 en op 21 oktober 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan opzettelijke vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen; aan opzettelijke slagen of verwondingen, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 28 mei 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich op 26 juli 2010 en op 11 maart 2010 schuldig heeft gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt; aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes; aan diefstal, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 20 oktober 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 10 december 2010 schuldig heeft gemaakt aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 31 januari 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden;

Overwegende dat hij zich op 12 maart 2011 schuldig heeft gemaakt aan diefstal, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 3 mei 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden;

Overwegende dat hij zich op 28 juli 2010 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 25 mei 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden;

Overwegende dat hij zich op 30 juli 2010 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 16 mei 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 16 juni 2014 stelt dat "uit de activiteiten waarvoor R.A. (...) veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving vormt; dat de zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat hij geen enkel respect heeft voor andermans eigendom, gezondheid en fysieke integriteit, uit is op gemakkelijk geldgewin en geen enkele lering trok uit zijn eerdere veroordelingen; dat blijkbaar enkel een opsluiting in de gevangenis hem ervan kan weerhouden om nieuwe feiten te plegen; dat hij in 2001 met een visum gezinshereniging zich bij zijn vader in België is komen vestigen; dat datzelfde jaar hij vast verblijfsrecht kreeg in België; dat hij dit verblijfsrecht vooral aangewend heeft om strafbare feiten te plegen; dat hij na al die jaren nog geen Nederlands spreekt, amper gewerkt heeft en van een OCMW-uitkering zal moeten leven; dat zijn vader en moeder, alsook zijn 3 zussen en 2 van zijn 3 broers legaal in België wonen (de 3^e broer is overleden in 1998); dat een aantal van hen op bezoek komen in de gevangenis; dat er verder geen familiale of gezinsbanden in België zijn; dat in dit dossier de ernstige en herhaaldelijke strafbare feiten zwaarder door wegen dan de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen in België; dat betrokkene 35 jaar is en dus oud genoeg om desgevallend op eigen benen een nieuw leven te beginnen in Marokko; dat dit ook kan zonder zijn ouders en familie, die hem in België blijkbaar ook niet hebben kunnen beletten voortdurend criminele feiten te plegen"; Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat de ouders van betrokkene, zijn zussen en broers legaal in het Rijk verblijven en dat een aantal op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels systematisch met voeten treedt;

Overwegende dat betrokkene in het verleden reeds meerdere kansen heeft gekregen om zich te herpakken;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- R.A. (...), geboren te Douar Tifarouine op (...), alias (...), geboren op (...), wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat in het verzoekschrift geen middel wordt ontwikkeld in de zin van de vreemdelingenwet zodat de kritiek van de verzoekende partij onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift, zoals weergegeven onder punt 3.1. hieronder, blijkt dat de verzoekende partij de motivatie betwist en aldus de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het voor de Raad duidelijk is dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert zij uitdrukkelijk de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie stelt onder meer dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad. Men is tevens van oordeel dat verzoeker een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde.

Verzoeker werd inderdaad meerdere malen correctioneel veroordeeld.

2.1.1 In 2001 is verzoeker met een visum gezinshereniging naar België gekomen om zich bij zijn vader te komen vestigen. In december 2001 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in waarna hij op 27 mei 2002 gemachtigd werd om zich effectief te vestigen in België.

Verzoeker is dus op volstrekt legale manier België binnengekomen en heeft altijd legaal in België verbleven.

Niet alleen de vader van verzoeker woont in België, doch ook zijn moeder, 3 zussen en 2 broers.

2.1.2 In tegenstelling tot zijn familie, is verzoeker jammer genoeg op het verkeerde pad terechtgekomen, reden waarom hij thans in de strafinrichting verblijft.

Verzoeker heeft wel degelijk gewerkt in België. Hij moest weliswaar stoppen met zijn job wegens gezondheidsproblemen

Verzoeker kreeg te kampen met veelvuldige aanvallen van epilepsie en diende hiervoor allerlei medicatie te nemen. Hij kon door deze aanvallen zijn werk niet meer uitoefenen en werd werkloos. Omdat hij geen werk meer had, vertoefde hij meer op de straat en kwam op die manier in contact met diverse criminele personen en belandde in een misdadig milieu.

Verzoeker kwam voor het eerst in contact met drugs en er ontstond al snel een verslavingsproblematiek in hoofde van verzoeker.

Het is onder invloed van verdovende middelen en omdat hij geïsoleerd was geraakt van het gewone leven (doordat hij niet meer kon werken) en enkel nog tijd doorbracht in criminele middens, dat verzoeker ook zelf criminele feiten is beginnen plegen.

Het ging zelfs van kwaad naar erger met verzoeker. Eens men dusdanig verweekeld is in het criminele milieu bevindt zich als het ware in een vicieuze cirkel en het is zeer moeilijk om hier weer uit te geraken. Zo liep verzoeker veelvuldige strafrechtelijke veroordelingen op.

2.1.3 Verzoeker werd inmiddels intensief behandeld in de strafinrichting voor zijn druggebruik. Bovendien heeft hij opnieuw een heel goed contact met zijn familie die hem ook geregeld komt opzoeken in de gevangenis.

De nauwere familiebanden alsook het besef dat zijn verblijfsrecht in België in gevaar is, heeft verzoeker maar al te goed doen beseffen dat hij zijn leven compleet moet omgooien.

2.2

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is van oordeel dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in Marokko doorbracht, dat hij 35 jaar is en oud genoeg om op eigen benen een nieuw leven te beginnen in Marokko. Dat dit alles een uitzetting zou kunnen verantwoorden.

Het leven van verzoeker bevindt zich in België, hij woont hier al meer dan 13 jaar. Verzoeker heeft weliswaar zijn ganse jeugd doorgebracht in Marokko, doch zijn werkelijke volwassen leven verbleef hij in België.

Verzoeker heeft geen enkel contact en geen enkele band meer met Marokko. Zijn situatie is precair gelet op zijn vroegere drugsproblematiek en hij is geenszins in staat om in Marokko een nieuw leven te beginnen. Hij kan bij niemand terecht in wat voor hem een vreemd land is geworden.

Verzoeker heeft nood aan de aanwezigheid en de steun van zijn familie om zich opnieuw in de maatschappij te kunnen integreren en een normaal leven buiten het criminele milieu en zonder drugs op te bouwen.

2.3

In de beslissing erkent de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zelf dat de uitzetting van verzoeker een inmenging vormt in zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens.

In casu weegt deze inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet op tegen het mogelijke gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Zoals eerder vermeld, woont niet enkel verzoekers vader in België, maar ook zijn moeder, broers en zussen.

Een uitzetting uit België betekent voor verzoeker een volledig gebrek aan contact met zijn volledige gezin. Verzoeker woont al meer dan 13 jaar in België en heeft sindsdien geen contact meer met verwanten in Marokko. Er is geen enkele emotionele band meer met eventuele familieleden van verzoeker die in Marokko wonen. De naaste familieleden, het gezin van verzoeker woont immers al zo lang in België.

De impact op het privé- en gezinsleven van verzoeker zou veel te groot zijn en niet evenredig met het gevaar dat hij nog zou vormen voor de openbare orde.

Een uitzetting uit België betekent voor verzoeker een manifeste schending van zijn fundamentele rechten zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen. Indien hij, vanaf het ogenblik dat hij uit de strafinrichting vrijkomt, onmiddellijk terug naar Marokko wordt gestuurd, zou dit zijn sociale re-integratie in de maatschappij, enorm bemoeilijken. Het is sowieso al zwaar voor iedere gevangene om opnieuw vlot mee te draaien in de maatschappij na vrijlating. Verdere begeleiding, alsook steun van familie is hierbij onontbeerlijk om betrokken personen op te vangen. Vanuit de strafinrichting kan verzoeker bovendien zijn vrijlating niet voorbereiden. Het is voor hem niet mogelijk om reeds vanuit de strafinrichting en met oog op zijn vrijlating werk te zoeken of een opleiding te plannen, enz. aangezien hij daarvoor contact moet hebben met Marokko wat praktisch onmogelijk is.

Verzoeker onmiddellijk na zijn vrijlating het land uitzetten, betekent dat hij zich niet alleen in een compleet nieuw, en voor hem inmiddels vreemd, land moet trachten te integreren, doch ook dat hij hierbij geen enkele begeleiding heeft, noch kan rekenen op de steun van zijn familie."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"(...)

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat verweerder nog het volgende laat gelden.

Verzoekende partij bevestigt in haar verzoekschrift dat zij meermaals correctioneel werd veroordeeld en voert een betoog omtrent de omstandigheden die ervoor zouden hebben gezorgd dat zij in een misdadig milieu terecht kwam.

Zij stelt dat zij 'maar al te goed beseft' dat zij haar leven in België compleet moet omgooien en houdt voor dat zij intensief behandeld wordt voor haar drugsgebruik. Zij zou ook heel goed contact hebben met haar familie. Met Marokko zouden geen banden meer bestaan en zij zou zich met de steun van haar familie terug in de maatschappij wensen te integreren.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 16 juni 2014 stelt dat uit de activiteiten waarvoor R.A. (...) veroordeeld is blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving vormt; dat de zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat hij geen enkel respect heeft voor andermans eigendom, gezondheid en fysieke integriteit, uit is op gemakkelijk geldgewin en geen enkele lering trok uit zijn eerdere veroordelingen; dat blijkbaar enkel een opsluiting in de gevangenis hem ervan kan weerhouden om nieuwe feiten te plegen; dat hij in 2001 met een visum gezinshereniging zich bij zijn vader in België is komen vestigen; dat datzelfde jaar hij vast verblijfsrecht kreeg in België; dat hij dit verblijfsrecht vooral aangewend heeft om strafbare feiten te plegen; dat hij na al die jaren nog geen Nederlands spreekt, amper gewerkt heeft en van een OCMW-uitkering zal moeten leven; dat zijn vader en moeder, alsook zijn 3 zussen en 2 van zijn 3 broers legaal in België wonen (de 3^e broer is overleden in 1998); dat een aantal van hen op bezoek komen in de gevangenis; dat er verder geen familiale of gezinsbanden in België zijn; dat in dit dossier de ernstige en herhaaldelijke strafbare feiten zwaarder door wegen dan de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen in België; dat betrokkene 35 jaar is en dus oud genoeg om desgevallend op eigen benen een nieuw leven te beginnen in Marokko; dat dit ook kan zonder zijn ouders en familie, die hem in België blijkbaar ook niet hebben kunnen beletten voortdurend criminele feiten te plegen";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat de ouders van betrokkene, zijn zussen en broers legaal in het Rijk verblijven en dat een aantal op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezins-privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Marokko heeft doorgebracht;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels systematisch met voeten treedt;

Overwegende dat betrokkene in het verleden reeds meerdere kansen heeft gekregen om zich te herpakken;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoon van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast; Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;" (onderlijning toegevoegd)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen werd besloten tot de afgifte van een KB tot uitzetting.

Verweerder laat gelden dat door de verzoekende partij niet betwist wordt dat zij meermaals veroordeeld werd voor verschillende feiten. Zij wijt dit evenwel aan een verslaving aan verdovende middelen en het geïsoleerd geraken van het gewone leven.

Verweerder laat gelden dat deze vergoelijkingsen geen afbreuk kunnen doen aan de vele strafrechtelijke inbreuken, waarbij de regels van de Belgische maatschappij systematisch met de voeten werden getreden. Hieruit blijkt onmiskenbaar dat het winstgevend, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van verzoekende partij een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde.

Verweerder verwijst in dat verband nog naar de inhoud van het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen dd. 16.5.2012, waarin werd geoordeeld dat “gelet op de ernst van het feit, waarbij beklaagde er niet voor terugschrikt een oudere dame die het ziekenhuis verlaat op de grond te duwen, hetgeen getuigt van een gebrek aan normbesef en inlevingsvermogen, het gevuld strafrechtelijk verleden van beklaagde en de staat van wettelijke herhaling, is de hierna opgelegde gevangenisstraf en geldboete gepast.”, alsook naar het vonnis dd. 20.10.2010 van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen: “beklaagde werd de laatste jaren reeds driemaal veroordeeld voor vermogensdelicten. Huidige feiten getuigen van een blijvende normvervalsing terzake.”

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat - in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet - advies werd ingewonnen door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, dewelke tot het volgende besluit kwam:

“Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 16 juni 2014 stelt dat uit de activiteiten waarvoor R.A. (...) veroordeeld is blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving vormt; dat de zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat hij geen enkel respect heeft voor andermans eigendom, gezondheid en fysieke integriteit, uit is op gemakkelijk geldgewin en geen enkele lering trok uit zijn eerdere veroordelingen; dat blijkbaar enkel een opsluiting in de gevangenis hem ervan kan weerhouden om nieuwe feiten te plegen; dat hij in 2001 met een visum gezinshereniging zich bij zijn vader in België is komen vestigen; dat datzelfde jaar hij vast verblijfsrecht kreeg in België; dat hij dit verblijfsrecht vooral aangewend heeft om strafbare feiten te plegen; dat hij na al die jaren nog geen Nederlands spreekt, amper gewerkt heeft en van een OCMW-uitkering zal moeten leven; dat zijn vader en moeder, alsook zijn 3 zussen en 2 van zijn 3 broers legaal in België wonen (de 3^e broer is overleden in 1998); dat een aantal van hen op bezoek komen in de gevangenis; dat er verder geen familiale of gezinsbanden in België zijn; dat in dit dossier de ernstige en herhaaldelijke strafbare feiten zwaarder door wegen dan de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen in België; dat betrokkene 35 jaar is en dus oud genoeg om desgevallend op eigen benen een nieuw leven te beginnen in Marokko; dat dit ook kan zonder zijn ouders en familie, die hem in België blijkbaar ook niet hebben kunnen beletten voortdurend criminele feiten te plegen”

Gelet op voormeld advies, alsook gelet op de uitdrukkelijke overwegingen van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet dienstig voorhouden dat het mogelijke gevaar dat verzoekende partij vormt voor de openbare orde niet zou opwegen tegen de inmenging in het gezinsleven.

Zie ook:

“Er wordt duidelijk gemotiveerd op welke gronden – met name de ernstige schade die verzoeker heeft berokkend aan de openbare orde en de ernstige, reële en actuele bedreiging die hij vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij, hetgeen wordt afgeleid uit de ernstige feiten die verzoeker pleegde en het winstgevend, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van zijn crimineel gedrag en het gegeven dat verzoeker ondanks meerdere kansen die hij kreeg om zich te herpakken volhardde in de criminaliteit – in huidig voorliggende zaak wordt besloten dat deze laatste belangen primeren en dit op een afdoende wijze.

Waar verzoeker verwijst naar de verregaande gevolgen van het bestreden besluit tot terugwijzing en de daarmee samenhangende verplichting tot een hieraan evenredige motivering, kan de Raad opnieuw enkel vaststellen dat in het besluit tot terugwijzing uitgebreid wordt gemotiveerd waarom een inmenging op dit privé- en gezinsleven in casu niet opweegt tegen de ernstige schade die verzoeker heeft berokkend aan de openbare orde én het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de Belgische samenleving. Er kan niet worden vastgesteld dat deze motivering niet evenredig zou zijn.

(...)

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet in redelijkheid kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn concrete persoonlijke en familiale situatie. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekers ouders en zussen legaal in België verblijven en hem bezoeken in de gevangenis en dat verzoeker sinds 22 januari 2005 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft. Er wordt evenwel geoordeeld dat de ernstige, reële en actuele bedreiging die verzoeker vormt

voor de openbare orde primeert op zijn persoonlijke en familiale belangen.” (R.v.V. nr. 106 941 van 19 juli 2013)

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007), zoals ook terecht wordt geconcludeerd in de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij haar compleet ongestaafde betoog aangaande de banden met Marokko en de gewenste sociale reïntegratie in de Belgische maatschappij geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Immers dient enerzijds te worden benadrukt dat verzoekende partij op 22-jarige leeftijd naar België kwam en vervolgens gedurende 13 jaar in België verbleef. Het kan geenszins al kennelijk onredelijk worden beschouwd om te motiveren dat verzoekende partij, gelet op haar jonge leeftijd en het feit dat zij ruim 20 jaar in Marokko verbleef, een nieuw leven kan beginnen in Marokko.

Zie daarover nog:

“Het argument van de verzoekende partij dat zij reeds 12 jaar op het Belgische grondgebied verblijft kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij, gelet op haar leeftijd, 44 jaar, het grootste deel van haar leven in Servië heeft doorgebracht. Het is geenszins kennelijk onredelijk - aan de hand van de vaststelling dat verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Servië gewoond heeft - aan te nemen dat verzoekende partij nog banden heeft met Servië. Het blote betoog als zou zij geen banden meer hebben met het land van herkomst, kan geenszins overtuigen om de motivering dienaangaande te ontkrachten. Verder betwist de bestreden beslissing ook geenszins dat verzoekende partij sociale en familiale banden heeft met België doch motiveert zij omstandig waarom deze elementen de uitzetting niet kunnen verhinderen. Verzoekende partij voert verder zelf een uiterst hypothetisch betoog aangaande het einde van haar gevangenisstraf. De Raad ziet daarenboven niet in, en de verzoekende partij verduidelijkt dit evenmin, waarom, zelfs indien verzoekende partij pas op 63-jarige leeftijd zou vrijgelaten worden, zij problemen zou hebben om zich in het land van herkomst aan te passen. Evenmin toont zij aan dat zij volledig afhankelijk zal zijn van haar familieleden of nog, dat deze familieleden haar niet zouden kunnen steunen in het land van herkomst.” (R.v.V. nr. 132.014 dd. 23.10.2014)

Bovendien kan verzoekende partij niet dienstig aanhalen dat zij zich na haar gevangenisstraf opnieuw wil re-integreren in de maatschappij aangezien zij meerdere malen de gelegenheid kreeg om op zelfstandige basis een leven uit te bouwen los van de criminele wereld, doch dat zij dit kennelijk heeft nagelaten. De vele veroordelingen voor vele uiteenlopende feiten in de loop van ettelijke jaren (vernieling van andermans eigendom, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal, inbraak, verhandelen van verdovende middelen, ...) vormen hiervan een sluitend bewijs.

Verweerder wijst er ook nog op dat blijkens het medisch dossier (stuk 2 gevoegd bij verzoekende partij haar verzoekschrift) reeds meermaals pogingen werden ondernomen om verzoekende partij te laten afkicken van drugs, zo onder meer op 13.9.2006 wanneer een afkickschema werd opgestart en op 4.5.2009 wanneer een behandeling met methadon werd opgestart. Schijnbaar mochten deze pogingen evenwel niet baten zodat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat haar drugsproblematiek precair zou worden bij een terugkeer naar Marokko.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bestreden besluit werd genomen op grond van artikel 20 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Uit artikel 20 van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris de verzoekende partij kan uitzetten wanneer zij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Blijkens het administratief dossier gaf de Commissie van Advies voor Vreemdelingen op 16 juni 2014 volgend advies, waarnaar in het bestreden besluit eveneens wordt verwezen:

“(…)

D.M. (...) heeft in België acht veroordelingen opgelopen:

- *Vonnis Correctionele Rechtbank Antwerpen van 7 maart 2006: gevangenisstraf van 6 maanden en geldboete van 100 euro wegens diefstal (3 feiten):*
- *Vonnis Correctionele Rechtbank Antwerpen van 13 december 2006: gevangenisstraf van 1 jaar en geldboete van 100 euro wegens diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging, met wapenvertoon + opzettelijke slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid*
- *Vonnis Correctionele Rechtbank Antwerpen van 28 mei 2009: gevangenisstraf van 15 maanden (in staat van herhaling) en geldboete van 100 euro wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke vernieling van afsluitingen en opzettelijke slagen en verwondingen*
- *Vonnis Correctionele Rechtbank Antwerpen van 20 oktober 2010: gevangenisstraf van 6 maanden (in staat van herhaling) en geldboete van 100 euro wegens diefstal (2 feiten) en verboden wapendracht*
- *Vonnis Correctionele Rechtbank Antwerpen van 31 januari 2011 : gevangenisstraf van 12 maanden (in staat van herhaling) en geldboete van 100 euro wegens poging diefstal met geweld of bedreiging*
- *Vonnis Correctionele Rechtbank Antwerpen van 3 mei 2011 : gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal*
- *Vonnis Correctionele Rechtbank Antwerpen van 25 mei 2011 : gevangenisstraf van 20 maanden en geldboete van 1000 euro wegens handel, vervaardiging en bezit van verdovende middelen*
- *Arrest Hof van Beroep Antwerpen van 16 mei 2012: gevangenisstraf van 8 maanden en geldboete van 50 euro wegens opzettelijke slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid.*

Uit de activiteiten waarvoor R.A. (...) veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving vormt. De zwaarte van het geheel van de gevangenisstraffen vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans eigendom, gezondheid en fysieke integriteit, is uit op gemakkelijk geldgewin en trok geen enkele lering uit zijn eerdere

veroordelingen. Blijkbaar kan enkel een opsluiting in de gevangenis hem ervan weerhouden om nieuwe misdrijven te plegen.

R.A. (...) is in 2001 met een visum gezinshereniging zich bij zijn vader in België komen vestigen. Datzelfde jaar kreeg hij vast verblijfsrecht in België. Hij heeft dit verblijfsrecht vooral aangewend om strafbare feiten te plegen. Hij spreekt na al die jaren nog geen Nederlands, heeft amper gewerkt en zal van een OCMW-uitkering moeten leven,

Zijn vader en moeder, alsook zijn 3 zussen en 2 van zijn 3 broers wonen legaal in België (de 3e broer is overleden 1998). Een aantal van hen komen op bezoek in de gevangenis. Verder zijn er geen familiale of gezinsbanden in België,

In dit dossier wegen de ernstige en herhaaldelijke strafbare feiten zwaarder door dan de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen in België. Betrokkene is 35 jaar en dus oud genoeg om desgevallend op eigen benen een nieuw leven te beginnen in Marokko. Dat kan ook zonder zijn ouders en familie, die hem in België blijkbaar ook niet hebben kunnen beletten voortdurend criminele feiten te plegen.

Om deze redenen besluit de Commissie tot een POSITIEF ADVIES wat de uitzetting van R.A. (...) uit België betreft."

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geenszins de veroordelingen voor verschillende feiten betwist, doch deze zelfs bevestigt, waarbij zij in haar middel verduidelijkt welke omstandigheden volgens haar aanleiding hebben gegeven tot genoemd misdadig gedrag. Voorts kan worden opgemerkt dat niet is betwist dat zij zich op legale wijze gevestigd heeft in het Rijk voorafgaand aan de veroordelingen.

Uit de motivering van het bestreden besluit tot uitzetting zoals hierboven weergegeven, blijkt dat rekening is gehouden met het bestaande privé- en gezinsleven van de verzoekende partij in België. Er blijkt uit een lezing van het bestreden besluit dat een belangenafweging werd doorgevoerd tussen de belangen van de verzoekende partij om haar familiale belangen te kunnen verderzetten in België en de belangen van de Belgische samenleving. Er wordt duidelijk gemotiveerd op welke gronden – met name de ernstige schade die de verzoekende partij heeft berokkend aan de openbare orde en de ernstige, reële en actuele bedreiging die zij vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij, hetgeen wordt afgeleid uit de ernstige feiten die de verzoekende partij pleegde en het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van haar crimineel gedrag en het gegeven dat zij ondanks meerdere kansen die zij kreeg om zich te herpakken, volhardde in de criminaliteit – in huidige voorliggende zaak wordt besloten dat deze laatste belangen primeren en dit op een afdoende wijze. In het bestreden besluit wordt uitgebreid gemotiveerd waarom een inmenging op dit privé- en gezinsleven in casu niet opweegt tegen de ernstige schade die de verzoekende partij heeft berokkend aan de openbare orde én het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de Belgische samenleving. Er kan niet worden vastgesteld dat deze motivering niet evenredig zou zijn. De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins het tegendeel aannemelijk. Het feit dat zij beseft zou hebben dat zij haar "leven compleet moet omgooien" doet evenmin afbreuk aan de motieven van het bestreden besluit, net als de bewering dat zij in de gevangenis intensief behandeld zou worden voor druggebruik.

Zoals ook uit de verdere bespreking van het middel zal blijken, namelijk uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, heeft de verwerende partij in casu wel degelijk rekening gehouden met de private en familiale belangen van de verzoekende partij en kan niet worden vastgesteld dat een incorrecte of kennelijke onredelijke belangenafweging werd doorgevoerd bij het nemen van de bestreden akte.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden akte is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij betoogt dat zij haar volwassen leven in België zou hebben doorgebracht – zij woont hier naar eigen zeggen al langer dan 13 jaar - en geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst. Zij stelt dat zij er bij niemand terecht kan, terwijl zij nood zou hebben aan de aanwezigheid en de steun van haar familie. Zij benadrukt dat haar ouders, broers en zussen gevestigd zijn in België en dat zij een goede band met hen zou hebben. Zij is van oordeel dat de impact van de bestreden akte op haar privé en gezinsleven veel te groot zou zijn en niet evenredig met het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde.

Het is in casu niet betwist dat de verzoekende partij een privé- en gezinsleven in België heeft opgebouwd. Centraal staat de vraag of het bestreden besluit tot uitzetting, dat gepaard gaat met een verbod op terugkeer van 10 jaar een gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op dit privé- en gezinsleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en ze noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad merkt allereerst op dat de verzoekende partij niet in redelijkheid kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar concrete persoonlijke en familiale situatie. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat haar ouders, broers en zussen legaal in België verblijven en haar bezoeken in de gevangenis en dat de verzoekende partij sinds 2002 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft. Er wordt evenwel geoordeeld dat de ernstige, reële en actuele bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde primeert op haar persoonlijke en familiale belangen.

De Raad stelt vast dat in huidig voorliggende zaak de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De bestreden akte wordt immers genomen ter vrijwaring van 's lands openbare orde en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving in zijn geheel kan verder niet worden vastgesteld. Hiertoe wordt gewezen op het volgende.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoekende partij zelf is die haar privé- en gezinsleven in België in het gedrang heeft gebracht. Hierbij dient te worden gewezen op de veelvuldige strafrechtelijke feiten waaraan zij zich schuldig maakte. In het koninklijk besluit tot uitzetting wordt hierover geoordeeld dat de verzoekende partij aldus de openbare orde ernstig heeft geschaad en een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij waarbij haar aanwezigheid in het Rijk als gevaarlijk wordt beschouwd. Hiertoe wordt besloten op grond van de veelvuldige strafrechtelijke feiten die zij pleegde en gelet op de verschillende kansen die zij in het verleden heeft gekregen om zich te herpakken, doch waarbij de verzoekende partij ondanks veelvuldige veroordelingen volhardde in de criminaliteit. Er wordt gewezen op het winstgevende, herhaaldelijke en gewelddadige karakter van haar crimineel gedrag. De Raad stelt vast dat op dit punt ook de Commissie van Advies voor Vreemdelingen opmerkte dat zij geen enkele lering trok uit haar veroordelingen en dat blijkbaar enkel opsluiting haar ervan kan weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Er wordt in het advies tevens op gewezen dat de verzoekende partij het verblijfsrecht dat zij verkreeg vooral heeft aangewend om strafbare feiten te plegen. De Commissie erkende dan ook dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag onbetwistbaar een ernstig gevaar oplevert voor de openbare veiligheid en dat de ernstige en herhaaldelijke strafbare feiten, die door de verzoekende partij overigens geenszins worden betwist, zwaarder doorwegen dan de aanwezigheid van haar ouders, broers en zussen in België.

De verzoekende partij slaagt er niet in te weerleggen dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Met haar betoog weerlegt zij de motivering in de bestreden akte allerminst.

De verzoekende partij toont niet aan met welke concrete aspecten van haar privé- of familielevens ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden akte. Zij maakt door louter te verwijzen naar haar familiale situatie ook niet aannemelijk dat ten onrechte werd weerhouden dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verder dient te worden aangenomen dat – zoals ook wordt aangegeven in het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen – verzoeker die 35 jaar was op het ogenblik van het nemen van de bestreden akte, oud genoeg is om op eigen benen te staan en zelf in te staan voor zijn eigen leven en daden en dit zonder dat de familiebanden met zijn ouders, broers en zussen hiertoe onontbeerlijk zijn. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij de Marokkaanse taal niet meer machtig zou zijn integendeel blijkt zelfs dat zij na al die jaren nog nauwelijks Nederlands spreekt - of dat zij niet in staat zal zijn om haar leven opnieuw op te bouwen in Marokko, waar zij ten slotte meer dan de helft van haar leven heeft doorgebracht. De verzoekende partij gaf verder zelf aan dat zij is gestopt met haar job in België. Voorts maakt zij niet op concrete wijze aannemelijk dat zij nood heeft aan de aanwezigheid van haar familieleden, maar beperkt zij zich tot een loutere bewering. De Raad merkt verder ook op dat op geen enkele wijze blijkt dat een verderzetting van het gezinsleven in Marokko onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn indien de gezinsleden dit wensen. Zij toont niet aan dat haar ouders, broers en zussen niet minstens een verblijfsrecht hebben in Marokko en, niettegenstaande zij een verblijfsrecht in België hebben, blijkt niet dat er ernstige hinderpalen zijn die hen verhinderen om samen met de verzoekende partij in hun herkomstland te verblijven. Minstens kunnen de familieleden op regelmatige tijdstippen de verzoekende partij opzoeken in Marokko. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting afgeleid worden voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, GUL/Zwitserland).

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat in casu het algemene belang zwaarder doorweegt dan de persoonlijke belangen van de verzoekende partij die erin bestaan dat zij een privé- en gezinsleven in België zou hebben opgebouwd. Een incorrecte belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN